

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyně Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **M. E.**
hlášen k pobytu na adrese XXX
proti

žalované: **Česká advokátní komora**
se sídlem Národní 118/16, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutím předsedy České advokátní komory ze dne 14. 8. 2020 č. j. 10.01-000439/20-003, ze dne 14. 8. 2020 č. j. 10.01-000440/20-003, ze dne 2. 9. 2020 č. j. 10.01-000448/20-002 a ze dne 15. 9. 2020 č. j. 10.01-000486/20-002

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy České advokátní komory ze dne 14.8.2020, č. j. 10.01-000440/20-003 a ze dne 15.9.2020, č. j. 10.01-000486/20-002 se zrušují a věc se v tomto rozsahu vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Ve zbývajících částech se žaloba zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 12.10.2020 podanou u Krajského soudu v Brně, která byla následně postoupena k projednání Městskému soudu v Praze, se žalobce domáhal zrušení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

rozhodnutí označených v záhlaví tohoto rozsudku (dále též jen „napadená rozhodnutí“), jimiž předseda České advokátní komory podle § 18c zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“) rozhodl, že se žalobci neurčuje advokát k poskytnutí bezplatné právní služby. O určení advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby žalobce žádal prostřednictvím různých žádostí pro různá řízení před soudy, správními orgány anebo orgány činnými v trestním řízení.

2. Soud pro úplnost uvádí, že žalobce původně stejnou žalobou brojil i proti rozhodnutí předsedy České advokátní komory ze dne 1.9.2020, č.j. 10.01-000447/20-002, které se týkalo neposkytnutí bezplatné právní služby žalobci pro řízení před Evropským soudem pro lidská práva. Tato věc se však svým charakterem a skutkovými okolnostmi podstatně lišila od ostatních napadených rozhodnutí žalované, a soud proto žalobu proti tomuto rozhodnutí usnesením ze dne 18.2.2021, č.j. 15 A 2/2021 - 45 vyloučil k samostatnému projednání. O vyloučené věci bylo dále vedeno řízení pod sp. zn. 15 A 28/2021, které soud usnesením ze dne 8.7.2021, č.j. 15 A 28/2021-41 zastavil pro nezaplacení soudního poplatku.
3. Rozhodnutím ze dne 14.8.2020, č. j. 10.01-000439/20-003 (dále jen „napadené rozhodnutí č. 1“) předseda České advokátní komory neurčil žalobci k jeho žádosti ze dne 18.7.2020 (dále jen „žádost č. 1“) advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby ve věci žalobcova trestního oznámení o zneužití pravomoci soudce. V žádosti č. 1 žalobce obsáhle vylicil svou nespokojenost s procesními postupy blíže nespecifikovaného soudce a jako předmět žádosti uvedl *„využití práva na právní pomoc (...) při koncipování právně relevantního a argumentačně smysluplného trestního oznámení ve věci zneužití pravomoci úřední osoby (soudce)“*.
4. Rozhodnutím ze dne 14.8.2020, č.j. 10.01-000440/20-003 (dále jen „napadené rozhodnutí č. 2“) předseda České advokátní komory neurčil žalobci k jeho žádosti ze dne 19.7.2020 (dále jen „žádost č. 2“) advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby v řízení o odstranění nečinnosti Ministerstva spravedlnosti a státního zastupitelství v řízení o žalobcem podaném podnětu k podání stížnosti pro porušení zákona. V žádosti č. 2 žalobce uvedl, že ministerstvo spravedlnosti dlouhodobě nereaguje na jeho výzvy k odstranění průtahů řízení. Je si vědom toho, že ministr spravedlnosti není při podání stížnosti pro porušení zákona vázán žádnou lhůtou, to však neznamená, že může být zcela netečný.
5. Rozhodnutím ze dne 2. 9. 2020 č. j. 10.01-000448/20-002 (dále jen „napadené rozhodnutí č. 3“) předseda České advokátní komory neurčil žalobci k jeho žádosti ze dne 30.7.2020 (dále jen „žádost č. 3“) advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby ve věci žalobcova trestního oznámení o nezákonných postupech Vězeňské služby vůči odsouzenému (žalobci) v průběhu let 2016-2020. V žádosti č. 3 žalobce uvedl, že žádost podává za účelem *„odstranění škodlivých vlivů permanentního porušování základních lidských práv ve výkonu trestu odnětí svobody a přeměrování (návažné) stížnostní problematiky zcela mimo rámec justičního systému ČR.“*
6. Rozhodnutím ze dne 15. 9. 2020 č. j. 10.01-000486/20-002 (dále jen „napadené rozhodnutí č. 4“) předseda České advokátní komory neurčil žalobci k jeho žádosti ze dne 15.8.2020 (dále jen „žádost č. 4“) advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby v řízení před Ústavním soudem o ústavní stížnosti žalobce spojené s návrhem na zrušení právního předpisu nebo jeho části. V žádosti č. 4 žalobce uvedl, že v dané věci mu bylo doručeno

rozhodnutí sp. zn. MSP-815/2019-ODKA-SP2-5 (proti němuž patrně hodlal podat ústavní stížnost – pozn. soudu).

7. Z odůvodnění napadených rozhodnutí vyplývá, že žalobcovým žádostem č. 1 – 4 o určení advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby nebylo vyhověno z několika důvodů. Prvním důvodem, jenž dopadá na všechny žádosti, bylo to, že žalobce řádně neuvedl a neprokázal své příjmové a majetkové poměry ve smyslu § 18c odst. 4 zákona o advokacii. Žalobcem doložené potvrzení Věznice Heřmanice bylo dle žalované velmi obecné a nevyplývá z něj, že by pokrývalo období 6 měsíců předcházejících podání žádosti, jak vyžaduje § 18c odst. 4 zákona o advokacii.
8. Druhým důvodem, jenž se rovněž týká všech žádostí, bylo, že žalovaná žalobcovy žádosti vyhodnotila jako zneužití práva na bezplatnou právní pomoc ve smyslu § 18c odst. 5 zákona o advokacii. V této souvislosti uvedla, že od roku 2019 eviduje celkem 21-23 žádostí žalobce o určení advokáta. Advokát mu byl určen v 10 případech, ač je tento institut zaměřen k zajištění jedné konkrétní právní služby v nezbytně nutném rozsahu a nikoli k poskytnutí generální právní pomoci ve všech žadatelem vedených sporech a řízeních.
9. V odůvodnění napadeného rozhodnutí č. 1 a č. 3 žalovaná uvedla další, třetí důvod, pro který nevyhověla žalobcovým žádostem č. 1 a č. 3. Vysvětlila, že při prošetřování trestního oznámení Policie ČR vystupuje jako orgán činný v trestním řízení a nikoliv jako správní orgán. Veřejná správa je správní činnost související s poskytováním veřejných služeb, řízením veřejných záležitostí na místní i centrální úrovni a zajišťováním záležitostí ve veřejném zájmu. Pojem veřejná správa není totožný s pojmem státní moc výkonná, jak se domnívá žalobce. K zastoupení před orgánem činným v trestním řízení je možné žadateli určit advokáta pouze za podmínky, že uvedl či doložil, že se neúspěšně pokusil zajistit si poskytnutí právní služby prostřednictvím alespoň dvou oslovených advokátů ve smyslu § 18c odst. 3 ve spojení s § 23 odst. 3 zákona o advokacii.
10. V žalobě proti napadeným rozhodnutím žalobce vyličil okolnosti upínající se k jím podávaným žádostem o určení advokáta k poskytnutí bezplatné právní služby. Konstatoval, že k žádostem, které podával žalované počátkem roku 2019, přikládal obsáhlý přílohový soubor obsahující finanční dokumenty Věznice Heřmanice, jímž prokazoval svou materiálně - sociální nedostatečnost. Vzhledem k neměnnosti své finanční situace posílal žalobce stále týž soubor. Ve druhé polovině roku 2019 žalobce telefonicky navrhl žalované náhradu nadbytečně obsáhlého souboru jedním, jenž bude pouze přehlednou sumarizací jednotlivých částí obsáhlého souboru dokumentů. Tento jeden list podle žalobce splňoval status potvrzení. Návrh žalobce byl po několika interních konzultacích žalovanou odsouhlasen a přijat, a to pod podmínkou, že zjednodušená forma potvrzení o majetkových poměrech bude splňovat podmínku aktuálnosti. Po uzavření této dohody se jal žalobce podávat další žádosti o určení advokáta, které opatřil vždy zjednodušenou formou potvrzení o majetkových poměrech, které odpovídalo stavu ke dni podání žádosti. V první polovině roku 2020 došlo v reakci na tyto žádosti k několika úspěšným určením advokáta. Ve druhé polovině roku 2020 však žalovaná bez upozornění shora uvedenou dohodu zrušila a formu zjednodušené sumarizace majetkových poměrů prohlásila za nepřijatelnou, což vedlo k opakovanému zamítání žádostí žalobce. Ten proto žalobou brojí proti napadeným rozhodnutím, jimiž mu byla navzdory doloženým potvrzením o majetkových poměrech odeprána bezplatná právní pomoc. Žalobce má za to, že žalovaná v řízení o jeho žádostech podstatně porušila ustanovení o řízení, což způsobilo nezákonnost napadených rozhodnutí. Žalovaná též žalobci nezákonně kladla překážky na

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

cestě k využití účinného prostředku právní ochrany ve smyslu čl. 14 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.

11. K napadenému rozhodnutí č. 4 žalobce navíc namítl, že v důsledku zamítnutí jeho žádosti v této věci došlo ke zneprístupnění podání ústavní stížnosti, a to expirací propadné lhůty pro její podání. Doložení majetkových poměrů mohl žalobce doplnit, jednalo se tedy o zamítnutí žádosti pro absolutně formální marginalitu. Žalovaná též zcela fádne uvedla, že žalobce zneužil svá práva.
12. Žalovaná ve vyjádření k žalobě označila žalobu za nedůvodnou a navrhla, aby ji soud zamítl. Popřela tvrzení žalobce o dohodě spočívající v přijetí žalobcova návrhu o poskytování zkrácené verze dokladů potvrzující výši žalobcova příjmu. Žalobní tvrzení o počtu a poměru vyhovujících a zamítavých rozhodnutí o žádostech žalobce o určení advokáta označila za nepravdivé a neúplné. Uvedla, že v první polovině roku 2020 požádal žalobce osmkrát o určení advokáta, přičemž v pěti případech mu bylo vyhověno (žalovaná zdůraznila, že v těchto případech šlo o ústavní stížnost nebo o stížnost k ESLP) a ve třech případech byla žádost zamítnuta. Ve druhé polovině roku 2020 (do 14.10.2020) ze strany žalobce napadlo 6 žádostí a všechny byly zamítnuty.
13. Žalobce v žádostech, kterým nebylo vyhověno napadenými rozhodnutími č. 1 – 3., neuvedl konkrétní řízení, v němž žádá určení advokáta. Tyto žádosti se týkaly jen obecně formulovaných postupů různých orgánů veřejné moci. Pouze žádost, které nebylo vyhověno napadeným rozhodnutím č. 4, se týkala konkrétního rozhodnutí, které žalobce označil spisovou značkou a hodlal napadnout ústavní stížností. Žalobce žádal o zastoupení v řízení o ústavní stížnosti, kterou chtěl podat proti stížnosti pro porušení zákona s návrhem na zrušení právního předpisu nebo jeho části. Žalovaná upozornila na to, že podle § 266 trestního řádu ministr spravedlnosti stížnost pro porušení zákona podávat nemusí, a to i kdyby byla přezkoumáním věci nezákonnost zjištěna.
14. Žalovaná dále uvedla, že v části formuláře (na němž byly podány předmětné žádosti), kde se vyjadřuje ke svým majetkovým poměrům, žalobce uvedl, že nemá žádné příjmy, naopak tvrdil dluh (závazky) přes šest set tisíc korun. Potvrzení věznice, které předložil, je však obecné a není z něho zřejmé, zda pokrývá celou zákonnou dobu 6 měsíců před podáním žádosti.
15. Při rozhodování ve věci samé soud vycházel zejména z této právní úpravy:
16. Podle § 18c odst. 1 věta první zákona o advokacii žadatel, jehož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují, a který není ve věci, v níž žádá poskytnutí právní služby, zastoupen jiným advokátem nebo osobou podle § 2 odst. 2 písm. a), má právo, aby mu Komora určila advokáta k poskytnutí právní služby.
17. Podle § 18c odst. 3 zákona o advokacii nejde-li o poskytnutí právní služby na náklady státu podle § 23 odst. 3, je žadatel povinen v žádosti podle odstavce 2 doložit, že se neúspěšně pokusil zajistit si poskytnutí právní služby prostřednictvím alespoň dvou oslovených advokátů.
18. Podle § 18c odst. 4 zákona o advokacii k žádosti musí být přiloženy doklady o výši příjmu žadatele a společně s ním posuzovaných osob za období 6 kalendářních měsíců předcházejících podání žádosti, jakož i doklady o jeho majetkových poměrech. Podrobnosti náležitostí žádosti včetně vzoru jejího formuláře a způsob prokazování

příjmových a majetkových poměrů žadatele, jakož i rozsah údajů, které je žadatel povinen Komoře sdělit, stanoví Ministerstvo spravedlnosti vyhláškou.

19. Podle § 18c odst. 5 zákona o advokacii Komora určí advokáta k poskytnutí právní služby žadateli, který osvědčil splnění zákonných podmínek, bez zbytečného odkladu. Komora žádosti nevyhoví, jestliže jde o zneužití práva nebo jde-li o zjevně bezdůvodné uplatňování nebo bránění práva.
20. Podle § 23 odst. 3 zákona o advokacii byl-li advokát určen podle § 18c k poskytnutí právní služby spočívající v zastoupení v řízení před orgány veřejné správy a v řízení před Ústavním soudem, hradí jeho odměnu stát podle právního předpisu upravujícího mimosmluvní odměnu, není-li stanoveno jinak. V ostatních věcech má advokát určený podle § 18c pouze nárok na poskytnutí náhrady podle stavovského předpisu. Ustanovení § 22 odst. 1 části věty za středníkem se nepoužije.
21. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je zčásti důvodná.
22. V souladu se závěry uvedenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11.9.2008, č. j. 6 Ads 19/2008-103 je rozhodnutí žalované o (ne)určení advokáta rozhodnutím v oboru veřejné správy a podléhá přezkumu ve správním soudnictví.
23. Všem napadeným rozhodnutím jsou společné tyto dva důvody, které žalovanou vedly k odepření bezplatné právní služby žalobci: 1) žalobce řádně neuvedl a neprokázal své příjmové a majetkové poměry ve smyslu § 18c odst. 4 zákona o advokacii, 2) žalobce zneužil právo na bezplatnou právní pomoc.
24. Soud nesouhlasí s tím, že žalobce řádně nedoložil své příjmové a majetkové poměry. Prostřednictvím formuláře, jehož podoba je stanovena vyhláškou ministerstva spravedlnosti č. 120/2018, o stanovení formulářů žádosti o určení advokáta a formuláře podnětu k poskytnutí jednorázové právní porady, žalobce sdělil, že nemá žádné příjmy ze závislé či ze samostatné činnosti a nepobírá žádné dávky státní sociální podpory či dávky sociální pomoci či hmotné nouze. Dále uvedl, že nevlastní žádný majetek a má dluh ve výši 600 398 Kč, což vyplývá i z potvrzení Vězeňské služby Věznice Heřmanice ze dne 18.6.2020, které žalobce ke všem žádostem přiložil. Z tohoto potvrzení rovněž vyplývá, že se žalobce od 28.1.2016 nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody, jehož předpokládaný konec byl stanoven na 27.7.2021. V době vydání potvrzení žalobce nebyl ve věznici pracovně zařazen.
25. Žalobce byl v době vydání napadených rozhodnutí již pátým rokem ve výkonu trestu odnětí svobody. Potvrzení Věznice Heřmanice o neexistenci příjmů žalobce a o jeho zadlužení bylo vydáno cca měsíc před podáním žádostí č. 1 – 4. Soud za daných okolností shledal finanční situaci žalobce za řádně prokázanou. Naopak odůvodnění žalované, že žalobcem doložené potvrzení věznice je příliš obecné a nepokrývá období 6 kalendářních měsíců předcházejících podané žádosti, je ryze formalistické. Žalovaná v napadených rozhodnutích uvedla, že dané skutečnosti lze prokázat výpisy z účtů, rozhodnutím příslušného orgánu státní správy apod. Pokud žalobce uvedl, že nepobírá žádné dávky, není zřejmé, jaká rozhodnutí příslušného orgánu státní správy měla žalovaná na mysli. Prohlášení žalobce o tom, že nevlastní žádný majetek, implicitně zahrnuje i informaci, že nemá žádné finanční prostředky na bankovních účtech.
26. V řízení o žalobě soud může jen stěží ověřit pravdivost žalobcova tvrzení o dohodě se žalovanou na „krácené verzi“ dokládání finančních poměrů, které žalovaná důrazně

popřela. Ať už tato ústní (neformální) dohoda mezi účastníky řízení uzavřena byla či nikoliv, nemůže to nijak ovlivnit skutečnost, že žalobce svou finanční situaci tvrdil a prokázal uspokojivě.

27. Ani druhý důvod pro neustanovení advokáta žalobci spočívající v tvrzeném zneužití práva na bezplatnou právní pomoc dle náhledu soudu neobstojí. Žalovaná postavila závěr o zneužití práva na tom, že eviduje 21 – 23 žádostí žalobce (v napadených rozhodnutích se evidovaný počet liší, ve vyjádření k žalobě uvedla žalovaná konečný počet 23 žádostí). Je zřejmé, že žalovaná nevyhověla žádostem žalobce toliko na základě počtu jím podaných žádostí, aniž by se v napadených rozhodnutích vyjádřila k tomu, proč tu kterou žádost vyhodnotila jako zneužití práva. Obdobnou otázkou se Městský soud v Praze již zabýval v rozsudku ze dne 26.5.2021, č.j. 5 A 47/2019-64 týkajícím se věci, v níž jedním z důvodů pro odepření poskytnutí právní pomoci byla skutečnost, že žalovaná u žadatele evidovala 68 žádostí. Soud konstatoval, že *„je přesvědčen, že samotný počet podaných žádostí nemůže být sám o sobě důvodem pro nevyhovění žádosti žalobce. Žalovaná je povinna přihlédnout především k povaze věci, pro kterou ji žalobce žádá o určení advokáta. Je rovněž vhodné posoudit, v jakém období byly tyto žádosti podány, v kolika případech byl žalobce úspěšný atd. Takové úvahy však v žalobou napadeném rozhodnutí zcela absentují, neboť žalovaná rozhodla pouze s ohledem na pouhý počet žalobcových žádostí. Žalovaná však byla povinna přihlédnout k individuálním okolnostem případu žalobce a své závěry dostatečně odůvodnit.“*
28. S tímto dříve vysloveným právním názorem, který lze plně vztáhnout i na nyní projednávanou věc, se soud zcela ztotožňuje. Je proto důvodná (byť velmi kuse formulovaná) žalobní námitka, v níž žalobce vytýká žalované, že závěr o zneužití práva odůvodnila zcela fádně.
29. V tomto směru není bez významu, že k vyjádření k žalobě žalovaná doložila výpis ze své evidence od 12.2.2020 do 14.10.2020. Podle něj v tomto období žalobce podal celkem 15 žádostí, z nichž celkem pět žalovaná vyhověla a advokáta žalobci určila. V relevantním období tedy bylo vyhověno celé třetině žalobcových žádostí o určení advokáta. I s přihlédnutím k této skutečnosti se soudu jeví závěr žalované o zneužití práva žalobcem vratký, neboť to, že z celkového počtu žalobcem podaných žádostí bylo nikoliv zanedbatelnému počtu z nich vyhověno, samo o sobě vyvrací výchozí tezi žalované, že pro závěr o zneužití práva ze strany žalobce je určující celkový počet jím podaných žádostí.
30. Z odůvodnění napadených rozhodnutí č. 1 a 3 vyplývá, že v těchto případech žalovaná neurčila žalobci advokáta též proto, že v žádosti neuvedl dva advokáty, u kterých by se bezúspěšně pokusil zajistit si poskytnutí právní služby ve smyslu § 18c odst. 3 zákona o advokacii. Jak totiž žalovaná vysvětlila, v žádostech č. 1 a 3 žalobce žádal o určení advokáta pro zastupování ve věci prozatím nepodaného trestního oznámení. Při prošetřování trestního oznámení však Policie ČR nevystupuje jako orgán veřejné správy, ale jako orgán činný v trestním řízení.
31. Soud shledal tento důvod pro odepření bezplatné právní služby žalobci legitimním a souladným se zákonem o advokacii. Ten v § 18c odst. 3 ve spojení s § 23 odst. 3 stanoví výjimku z povinnosti žadatele prokázat, že před podáním žádosti bezúspěšně oslovil dva advokáty, pro případy, kdy se jedná o poskytnutí právní služby na náklady státu v řízení před orgány veřejné správy a v řízení před Ústavním soudem. Žalovaná má nicméně pravdu v tom, že zastupování žalobce v prověřovací fázi trestního řízení, konkrétně příprava samotného trestního oznámení, nespadá ani do jedné z těchto kategorií. Proto byl

žalobce ve smyslu § 18c odst. 3 zákona o advokacii povinen prokázat, že se před podáním žádostí č. 1 a č. 3 bezúspěšně pokusil oslovit dva advokáty, kteří mu poskytnutí takové právní služby odepřeli, což však neučinil.

32. Soud pro úplnost dodává, že ve vyjádření k žalobě se žalovaná pokusila rozšířit důvody, z nichž dovozuje neopodstatněnost žalobcovy žádosti č. 4, a tudíž i zákonnost napadeného rozhodnutí č. 4. Vysvětlila, že tato žádost je zjevně bezdůvodná, neboť žalobce v ní žádal o zastupování ve věci nepodané stížnosti pro porušení zákona. Z § 266 trestního řádu však plyne fakultativní povaha tohoto institutu, tj. že ministr spravedlnosti stížnost pro porušení zákona podat nemusí, i kdyby porušení zákona shledal. K této dodatečné argumentaci žalované, jež nebyla vtělena do odůvodnění napadeného rozhodnutí č. 4, však soud při přezkumu jeho zákonnosti nemohl přihlédnout. Vyjádření žalovaného správního orgánu k žalobě je toliko procesním úkonem učiněným v rámci řízení před soudem, který se práv a povinností žalobce nedotýká, netvoří jeden celek s přezkoumávaným rozhodnutím, a proto jím nemohou být zhojeny případné nedostatky a vady napadeného rozhodnutí.
33. Ve vyjádření k žalobě žalovaná též nově uvedla, že žalobce vyjma žádosti č. 4 neoznačil konkrétní řízení, v němž žádá o určení advokáta. Je pravdou, že žalobce v žádostech č. 1, č. 2 a č. 3 popsal řízení, v nichž žádá o bezplatnou právní pomoc, krajně nekonkrétně a chaoticky, žalovaná se však k tomuto nedostatku žádostí v napadených rozhodnutích č. 1 - 3 nikterak nevyjádřila. Jak již bylo uvedeno shora, není přípustné, aby žalovaná důvody chybějící v napadeném rozhodnutí uváděla až v řízení před soudem ve vyjádření k návrhu (k tomu viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13.10.2004, č.j. 3 As 51/2003-58 a ze dne 19.12.2008, č.j. 8 Afs 66/2008-71). Akceptování takového postupu by vystavovalo žalobce značné nejistotě při formulování žaloby, neboť by nevěděl, s jakými důvody má vlastně polemizovat.
34. Z výše uvedeného je zřejmé, že napadená rozhodnutí se částečně liší co do důvodů, pro které žalovaná nevyhověla žádostem žalobce č. 1 - 4 o určení advokáta. Ke zrušení všech napadených rozhodnutí by soud mohl přistoupit pouze tehdy, pokud by v rámci soudního přezkumu neobstál žádný z důvodů, pro který tak žalovaná učinila. Obstojí-li během soudního přezkumu alespoň jeden z důvodů, jímž žalovaná zdůvodnila napadené rozhodnutí, není soud oprávněn napadené rozhodnutí zrušit (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28.7.2022, č.j. 17 A 80/2021-109).
35. Soud s ohledem na výše uvedené prvním výrokem tohoto rozsudku zrušil toliko napadená rozhodnutí č. 2 a č. 4, protože tato rozhodnutí byla zbudována na nezákonných důvodech, které před soudem neobstály (nedostatečné prokázání příjmů, zneužití práv žalobcem) a věc v tomto rozsahu vrátil žalované k dalšímu řízení. V něm žalovaná znovu posoudí žádosti č. 2 a č. 4, a to mj. i z toho pohledu, zda žalobce v těchto žádostech dostatečně konkrétně popsal věc, v níž by mu měla být právní služba advokátem určeným žalovanou poskytována.
36. Ve zbývajících částech, v níž žalobce brojil proti napadeným rozhodnutím č. 1 a č. 3, soud druhým výrokem tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl. Jedním z důvodů pro neurčení advokáta žalobci v těchto věcech totiž bylo, že žalobce ve smyslu § 18c odst. 3 zákona o advokacii nedoložil splnění podmínky spočívající v předchozím bezúspěšném oslovení dvou advokátů. Vzhledem k charakteru žádostí č. 1 a 3 je nesplnění této podmínky legitimním důvodem pro nevyhovění těmto žádostem.

37. V souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání.
38. Žalobce byl ve sporu částečně úspěšný, nicméně byl usnesením ze dne 17.3.2021, č.j. 15 A 2/2021-47 osvobozen od soudních poplatků a nebyl v řízení zastoupen, tudíž mu žádné důvodně vynaložené náklady řízení ve smyslu § 60 odst. 1 s.ř.s. nevznikly. Ani žalované v řízení žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec její běžné činnosti nevznikly. Soud proto ve třetím výroku rozsudku v souladu s § 60 soudního řádu správního rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 29. listopadu 2022

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu